Anul I No. 10 — Apare Lunar — Iulie 1941

„ASTRA" BRAȘOV

GLASUL TINERETULUI

— Organ de propagandă al „Edituri Noastre" din București pentru Ardeal —

Director:	Redacția:	Director fondator:
NICOLAE GRAUR	Com. Dârste, 63 Brașov	MARE EMANOIL

Înregistrată la Trib. Ilfov sub No. 129 din 25-XI-1940.

D-l GENERAL ANTONESCU

Cenzurat Lei 10 Ex.

CĂRȚI PRIMITE:

1 D. Munteanu Râmnic: „Amintiri Pe drumul Brașovului" prețul lei 20.

2) Victor I Oprișu: „Socialism și Creștinism Social. Viața de luptă și ucenicie".

REVISTE PRIMITE:

Cetatea moldovei (Iași), Curier Ieșan (Iași), Claviaturi, (Brașov) Școala Prahovei (Ploiești), Luceafărul literar (București) Informatorul Coperației (Buc.), Făt Frumos (București), Raiul Copiilor (București), Gazeta Coperației (Buc.), Litoral (Constanța), Ararat (Buc.), Contrapunct (Timișoara), Curierul Coperației (Buc.), Sfetnicul Vieții (Buc.), Lumina Creștinului (Iași), Horia, Cloșca și Crișan (Craiova), Viața (Săbăoani Roman), Licurici (Giurgiu), România Apicolă (Buc.), Conferința (Buc.), Pretenia Literară (Caracal), Zorile Romanațului (Romanați), Revista Școlii (Botoșani), Prepoem (Buc.), Neo Europa (Buc.), și Adonis (Buc.).

ZIARE PRIMITE:

Drapelul Nostru (Buc.), Conștiința Națională (Ploiești), Unirea poporului (Blaj), Vocea Buzăului (Buzău) Gazeta Transilvaniei (Brașov) Gazeta Țării (Buc.), Romanațiul (Romanați. Tribuna Tineretului (Buc.), Albastros (Buc.), Biserica și Școala (Lugoj), Desrobirea (Deva), Gazeta de la Turda (Turda), Impartialul (Ploiești), Tribuna Refugiaților (Alba Iulia), Sentinela (Buc.), Foaia Noastră (Timișoara), Sionul Românesc (Lugoj), Gorjanul (Tg. Jiu), Panorama (Buc.), Nord Vestul (Brașov) Gazeta de Vest (Arad) Ogorul (Buc.), Ev Elet (Baciu Brașov), Viața Banatului. (Timișoara), Arena Romanului, Gazeta Muncii Românești (Buc.), Lumina Creștină (Craiova) Nădejdea (Turn-Severin.), Progresul (Buc.), Lumea și Țara (Buc.), Avântul (Petroșani) și Vocea Tutovei (Tutova).

Rugăm pe d-ni colaboratori să trimită manuscrise pentru No. fensiv care va apare la 1. Sept. 1941.

ABONAȚI:

Aducem și pe această cale viile noastre mulțumiri următoarelor persoane care au binevoit a ne achita abonamentul.

Primăria Com. Baciu 200-lei; Voina Ioan, Atel. de vulcanizare 100-lei; Rusu Gh. casier C. F. R. B. 50 lei; Iluști Ioan fochist 50-lei; Macovei Ioan conductor 25-lei; Timoftei V-le Uzinele Astra 50-lei Bărbat Ioan șef de Haită 50-lei; Dumitru Ploșca comercient 25-lei; Ioan Crețu pantofar lux 100-lei; I. Cornea comer. 25-lei; Ilie Bagiu Restaurant 25 lei, Ioan Manțiu com. 25 lei, Ioan Aldica Restaurant 50 lei.

GLASUL TINERETULUI

ABONAMENTE:
Elevi 80, Intelectuali 100, Instit. și Autorii. 200,
De sprijin 500, Străinătate 200

A sunat ceasul Biruinței Românești

Chemarea Domnului General Antonescu

Români,

In fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața istoriei și a veșniciei românești mi-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoarea dreaptă ceiace ne-a fost cotropit prin silnică umilire și trădare, hotărând să pornească luptă sfântă de redobândire a drepturilor Neamului.

In ceasul când popoarele își torc istoria pe câmpurile de bătae, când drepturile se cuceresc în flacăra jertfei, iar civilizația se plămădește în sângele veacurilor, Poporul Românesc nu poate privi cu brațe nevolnice și suflet golit mărețul vârtej al onoarei neamurilor.

Racle le strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scrim cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu acelaș sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră, nu de Neamul Românesc însuși, ci de trădătorii lui.

In numele credinței creștinești, al drepturilor românești și pentru viitorul nostru neînfricat.

Români,

Vă chem la luptă.

La lupta sfântă, în contra prăvălitorilor civilizației și bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi.

La lupta sfântă pentru Neam și pentru Rege.

La lupta mare și dreaptă alături de marea Națiune Germană, pentru dreptatea viitorului omenesc.

R o m â n i,

La 6 Septembrie 1940, Destinul îmi așezase pe cuget povara istovitoare a unei țări sfâșiate și descompuse.

Am jurat să nu abdic o singură clipă dela sfintele drepturi și dela porunca demnității românești.

M'am trudit să țes sufletele, să unesc puterile, să adun toată munca românească pentruca să pot păstra și reînălța Neamul.

V'am cerut să-mi dăruiți nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduindu-vă să lupt pentru reînălțarea Patriei. Și m'ați ascultat.

Dumnezeu m'a ajutat, ca, la un an numai dela prăbușirea granițelor, — anul umilirei, al suferinței și învățăturii românești — să pot îndrepta din nou Neamul nostru pe calea luptei și a sfintelor drepturi strămoșești.

Am purtat de-ajuns pe brațele mele sbuciumate, frământatele ruini ale României scumpe și mari, — prăvălită de greșala noastră și trădarea unora. Am tăcut de-ajuns sbuciumul și lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, a României pentru care luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

In acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruința sfinției drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morților și leagănul copiilor noștri și din codrii Bucovinei straja nepieritoare a gloriei românești.

Mulțumesc Domnului că m'a învrednicit să sparg atât de repede cătușele roșii ale anarhiei și pradei cotropitoare, contribuind astfel și la măreața luptă de înnoire a civilizației pe care o duce în Europa Germania Marelui Adolf Hitler și Italia Ducelui.

Îi mulțumesc în numele Națiunei noastre geniului creator al lumii noui, Fuhrerul Cancelar Adolf Hitler, că a înțeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial — care a luptat și va lupta veșnic pentru sfânta lui unitate — dându-i Poporului Român mândria unei lupte puternice și curajoase nu numai pentru reclădirea drepturilor naționale, dar și împotriva celui mai mare

dușman al lumii: bolșevismul.

Legați în jertfă pentru idealul nou și mare al lumii în plămădire, Românii își vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credință, prin lupta lor de onoare pentru civilizația lumii, alături de Marele Popor German.

R o m â n i,

În viața oamenilor ca și a Națiunilor vin ceasuri de desnădejdie peste ceasuri de furtună, care lasă locul lumii și înălțării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare cruntă.

Ne-a deschis drum de furtună spre zori de înălțare.

Să-l urmăm cu încredere, Români;

Cu gândul țintă la drepturile Neamului;

Cu sufletul lipit pe crucile eroilor și martirilor trecutului.

Cu trupul înfipt în glia copiilor noștri.

Să pornim la luptă Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar neamului și să lăsăm urmașilor noștri gloria pământului strămoșesc.

R o m â n i,

Pentru Rege, pentru Țară

Ca să răsbunăm nedreptatea.

Ca să întemeiem lumea nouă

Ca să cinstim numele de Români.

Cu Dumnezeu înainte.

Urmați-mă.

Războiul Sfânt a început!

G-ral Antonescu

Necunoscută

Din întâmplare mi-a căzut în mână un portret
Al unei blonde copilițe cu ochi albaștrii-visători,
Cu părul resfirat pe umeri, cu frunte lată de poet
Frumoasă, blândă, ca un înger uitată printre muritori.
L'am înrămat și printre cărți l'am pus pe masa mea de lucru
Să mă inspire'n poezie. Privirea ei blândă și mută
Să-mi fie ca o muză sfântă, ca un imbold de isvor sacru.
Dar de-o fetiță ideală iubită dar... necunoscută!

Mișu Popescu Jean.

Adevărul şi Dreptatea

Adevărul şi dreptatea sunt cei doi poli ai lumei între care rătăceşte nedreptatea şi minciuna sprijinite fictiv pe aripile adevărului şi formal pe umerii dreptăţii.

Nu voi căuta să demonstrez adevărul şi dreptatea referitor la lucruri mici, lucruri trecătoare, efemere ce în reuniunea lor nu fac altceva decât stagnează, moderează sau pacifică viaţa de toate zilele, neputându-i deschide orizonturi şi directive bine determinate pe care urmărindu-le să ajungă la ţinta sclipitoare ce împrăştie raze ultra-strălucitoare de egală intensitate şi cantitate, atât în infinitu-mare cât şi în infinitu-mic, ajutând pe omul raţional şi cugetător să cunoască şi cucerească din cele două infiniturl pe cât îi permite putinţa şi capacitatea de raţiune în concordanţă cu trecutul, prezentul şi în aspiraţii cu viitorul, ci mă voi referi la lucruri mari, lucruri ce pe puţini îi interesează şi totdeodată nu supără pe nimeni.

Pe înţelepciunea celor puţini interesaţi aminiţi mai sus se alţeşte şi creşte un arbore bifurcat cu braţele în cei doi poli ai lumei, sub a cărui coroană se ascunde şi se târăşte viaţa biologică, ce toi-colea, înşelată după o scânteie de adevăr şi dreptate, voeşte să şi părăsească dormitatul de până acum, emigrând prin frunze şi ramuri şi ajungând în vârful unuia din cele două braţe ale arborelui să privească triumfătoare şi disprefuitoare faţă de viaţa biologică propriu zisă.

Acest arbore bifurcat poartă numele de genetico-filozofic ale cărui rădăcini îşi sug hrana din sociologie pentru a întreţine trunchiul ce formează metafizica din care se despart cele două braţe: filozofia şi teologia, iară cei puţini interesaţi au fost, sunt şi vor fi filozofii şi teologii.

Filozofii susţin adevărul iar teologii dreptatea.

Dar ca orice susţinere, trebue să implice şi contrazicere şi dela contrazicere la antagonism şi deci la luptă.

După cum cei doi poli ai pământului, propriu zis, se atrag şi se resping rămânând tot distincţi, tot aşa filozofia şi religia.

Însă unii dintre susţinători au căutat să facă legătură între ele şi ca exemplu citâm pe Fericitul Augustin, Ioan Amosbomenius şi alţii, în timpul şi la sfârşitul curentului filozofic scolastic.

Natural, că lumea dornică de adevăr şi dreptate, s'a aruncat în mreţele doctrinelor filozofoteologicilor, dar tot nu a mulţumit o, împărţindu-se apoi în două tabere, lăsând pe conducători să se lupte ei între ei.

Şi astăzi se luptă, şi lupta va continua până ce părţile contradictorii se vor slei de puteri una mai mult decât alta şi atunci se vor uni, vor prospera, vor evolua mai departe, conform teoriei ondulaţiunii universale a lui Conta şi transformismului lui Spencer sub supravegherea criticii raţiunii pure a lui Em. Kant.

Aceasta o va decide viitorul apropiat sau cel îndepărtat.

BĂDĂLĂU D.

EROII

Dormiți în pace buni eroi
Pentru-al neamului destin
Somnul de veci fie-vă lin.
Prin lupta voastră vitează
V'ați făcut datoria deplin.
Noi nu vom uita nici când
De mult ce v'ați iubit neamul,
Nu v'a înspăimântat dușmanul.

Dormiți în pace buni eroi
Voi cu zâmbetul pe buze
V'ați jertfit toți pentru noi
Trași pe roată și'npușcați
Libertatea să ne-o dați
Ați primit în vitejie
Să muriți glorificați.

Dormiți în pace buni eroi,
Căci dușmanii neamului
V'au omorât fără milă
Pentru ideile Sfinte,
Nu v'au făcut nici morminte.
Pe mulți din voi băluți barbar
După ce v'au împușcat
V'au târât pe trotuar.

Dormiți în pace buni eroi
Jurăm credință tineri și bătrâni
Pe ale voastre morminte Sfinte
Că de ori ce vijelie
Ori ce ar veni peste noi
Vom lupta cu vitejie
Și nu ne vom da'napoi.
Vom primi moartea cu drag.
Purtând al Țării mândru steag,
Apărând neamul de nevoi,
Jurăm să murim eroi,

St. T. Moldoveanu

DIN OLTENIA

(VALEA OLTULUI)

Cine a călătorit vre'o dată prin Oltenia pe valea Oltului, cel puțin în treacăt, nu se poate să nu fi rămas încântat de minunatele privelişti ale acestui ținut pitoresc, ce se desfăşoară paralel cu Oltul, dela Drăgăşani şi până prin inima munților Căineni sau până la Turnul Roşu.

Pe aceste locuri, se mai cunosc şi astăzi rămăşiţe din drumul deacum aproape 2000 de ani al împăratului Traian, cum este de exemplu în Comuna Ioneşti Jud. Vâlcea, drumul ce poartă azi numele „Drumul vii lor" din Cătunul Obeni, precum şi prin diferite locuri prin munți spre Turnu Roşu.

Viaţa Olteanului, este strâns legată de pământul său strămoşesc.

Olteni nu sunt atât de înstăriți ca alți concetățeni ai lor de prin alte ținuturi ; excepția câtorva bogătaşi dar sunt totdeauna mulțumiți cu mult puținul ce au.

Pe faţa lor poți ceti ori când acea voie bună, care la alții mai înstăriți poate nu o întâlneşti.

Aici luxul nu prea şi-a găsit locul, ca în alte părți.

Fetele şi flăcăii merg la horă în zi de sărbătoare cu haine făcute la ei acasă şi poartă ca şi strămoşii lor, în picioare opinci şi nu le este ruşine.

Dacă un orăşean ar întâlni o olteancă înbrăcată în costumul ei național (țărănesc) şi încălțată cu opinci, nu ştiu dacă n'ar iubi-o mai mult ca pe alta cu roche de mătasă cu buzele roşite şi cu pălărie pe cap.

Ferita Sfântul să'ntâlneşti o olteancă cu maniqure făcute, cu buzele roşii, cu pălărie pe cap sau cu rochie cumpărată din oraş.

Oltencele îşi coase singure tiea şi ce frumos le şade aşa.

Vara la muncă e atâta veselie pe luncă până târziu toamna, până ce s'a terminat cu băgatul porumbilor în pod.

In fiecare seară se fac clăci la curăţit de porumb, unde un flăcău cu fluerul sau 2-3 ţigani cu vioara înveselesc pe toți, până târziu după miezul nopții, când după ce s'a terminat cu curăţitul, stăpânul casei umple vadra cu vin în mijlocul bătăturei şi se încinge în jurul ei sârba sau brâuleţul, de se trezesc toți câinii din prejur la strigătele lor şi astfel se repetă în fiecare seară; azi la unul mâine la altul, până se termină cu curăţitul porumbilor în sat.

Pe lângă toate acestea, oltenanul mai e din fire şi foarte şmecher.

Pe el nu-l prea înşeală fiecine. El ştie să pună preț pe munca şi banul lui.

Pe-aici jidanii nu şi-au prea găsit teren de afaceri. De obicei se ştie că jidanul de nimeni nu se teme ca de olteni.

La mine, olteanul e foarte hotărât.

Nici-odată nu se lasă «călcat pe coadă». Mai întotdeauna nu aşteaptă să fie atacat, el atacă cel dintâiu.

Mulți sunt periculoşi în asemenea cazuri.

Nu mai încape îndoială, că pe front ,Olteanul e foarte viteaz. Ei sunt mândrii de trecutul lor, căci

deacolo s'a ridicat Mihai Viteazul şi Tudor Vladimirescu, care stau în istorie, alături de cei mai mari domni ai ţării româneşti.

Dacă numele lor este pătat câte odată de unii rătăciţi, care plecaţi în altă parte după muncă, se dedau la diferite acte necuviincioase, asta nu poate să întineze şi numele celorlalţi.

Nu poate să fie calificaţi toţi la fel. Nu, căci în majoritate, Olteniî sunt oameni de omenie.

Ori, nu se ştie, că pădure fără uscături nu există, şi nici grâu fără de neghină.

Fiindcă spaţiul nu ne permite să vă împărţim mai multe aspecte din viaţa Oltenească vom reveni în numărul viitor cu descrierea acestui colţişor de ţară de pe valea Oltului.

Ion G. Platoagă

Furtuna

Se coboară din genune
Noaptea neagră ca mormântul,
Fulgere, plesnesc nebune,
Geme, muge, urlă vântul.

Tunet, unul după altul,
Norii'n furtunoase valuri
Părăsesc deodată'naltul,
Se răstoarnă peste dealuri.

Nici un glas de vietate
Nu se-aude nicăieri;
Fulgerele doar, turbate
Fac să plângă'ntregul cer.

Mai târziu însă se-aude
Glasul clopotului care
Cu puterea lui... produce
Dulcea nopţii 'nseninare.

Şi puterea lui divină,
Făcătoare de minuni,
Umple cerul de lumină:
Luna iese din genuni.

Ionel Chioveanu

Suflet de artist

Dedicată prietenului meu P. G.

L'am cunoscut în seara unei zile de toamnă la o petrecere, așa cum nu mi l-aș fi închipuit. Era uitat de toți. Singură lumea durerii îl întovărășea pretutindeni.

Când se pierdea în sine cânta o veche melodie învățată pe băncile școalei.

In jurul său se legănau în dans eleve de liceu. Acum el închise ochii pentru a nu le vedea. Le văzuse.

Își aminti din trecut și uitat de toți ca întotdeauna, se retrase într'un colț singuratic.

Privea cu bărbia în piept... cu ochii pierduți... cu brazde adânci pe față.

Oftă din adânc, privi în jurul său necunoscând nimic. Și-a luat atunci vioara, nedespărțita sa prietenă, și începu să-i mângâie coardele.

Arcușul luneca lin în sus și'n jos ca valul unui lac sub adierea de vânt.

Pe fața-i ce părea suferindă nu găseai nici o urmă de zâmbet. Câteva șuvițe din pletele-i bogate se desfăcuseră și atârnau pe fruntea puțin transpirată.

Părea durerea renviată din vraful amintirilor petrecute cândva. Cânta / își împărtășea singur durerea sufletului său.

Aerul mișcător din sală îl fura melodia și o șoptea la urechea celor necunoscuți. Notele curgeau duios în ritmul durerii sale renăscute.

Se liniștea apoi și-un murmur nențeles părea că se aude.

Totul era viața lui, melodia trecutului său.

Tăceau toți din jurul său. Nimeni nu l-a înțeles!

Intr'un târziu când sufletul era în culmea sbuciumării, se desprinde din grupul de eleve una. Se apropie de el sfioasă fără să-l audă pașii și-i zise:

— Ți-am cetit durerea și ... te-am înțeles!

... El ridică încet ochii și zări prin ferestrile deschise luceafărul ce licărea departe...

Privise lumea din jurul său și așa într'o doară se gândea să vadă ieșind cineva care să-l înțeleagă.

Și visul său se împlini.

Era aceiași de altă dată. Era eleva dela „Notre Dame" și totuși nu și-au spus nimic până târziu.

Coardele vibrau acum un cântec nou, cântecul artistului ce speră...

... Și de atunci cântă'ntr'una vers de jale vieții, sale.

C. N. M. BARBU

Gând de primăvară!

E primăvară!
In scumpa mea singurătate
Străbate soarele râzând,
E-un farmec tot ce mă'nconjoară

Atât de dulce și de blând,
Stau gânditor!
In față-mi două cărți închise
Ascund gândirea unui geniu
Ce va trăi nemuritor
Cu mintea lui peste-un mileniu.

Mișu Popescu-Jean

Mnemosinei...

O prea puternică Zeiță, îți prea măresc a tale fice,
Că de-al lor dar ce ni-l aduse, azi toată lumea e fericе.
Sub vraja geniului tău darnic, ni se 'nmulțiră azi poeții,
Cum după ploile de vară, prin orce stuf răsar bureții...
E drept că în Vremurile trecute, a fost un ev foarte sărac;
Că de eseau doi trei poeți; cu mare greu,.. la câte-un veac.
De strălucirea cupei tale, azi se 'ntrec toți cum e dicționul,
Dar cum și harfa li-este spartă, nu pot afla 'nicl... Helliconul.
Stăpâna noastră tu mă iartă, că-ți spui în față adevărul;
De-nu vrei a le da alt lucru, atunci... mărește-le isvorul.
Că nu de alta, dar mi-e teamă, să nu poți și tu or'un bucluc;
Să le dea Pegas cu piciorul, să-i plângi apoi prin... balamuc.

Ion G. Platoagă

Omule !...

Erl de pe tarași te-am strecurat
Cu piei acoperit, cu pietre'n mână
Ca să te'ntorci acasă cu vânat...
N'aveai stăpân și nici stăpână.

Azi cânți în pământ Norocul
Și'n cer alungi neputincioșii..
Ți-ai înfrățit viața cu jocul
Și ți-ai uitat trecutul și strămoșii..

Mâine te vei hrăni c'un corn din lună
Și-i călări pe cai furați din stele...
In nebunia ta vei auzi cum sună
Chemarea Domnului spre lanțuri grele!...

Victor Diaconescu Arjoci

Nimic în lume mai dulce, de cât a fi părinte

Un instinct sădit în om de Dumnezeu ne face să iubim pe copiii noştri.

Dacă fiinţele necuvântătoare, iubesc ceea ce au născut, câtă trebue să fie dragostea către copiii noştri ?

Un tată nu poate lăsa mai frumos monument pentru sine, decât lăsând un fiu, prin care să se reînoiască viaţa virtuţilor, statorniciei, iubirei de Dumnezeu şi geniul său, sau dorul de muncă şi cinste printre ceilalţi oameni.

Un mare înţelept al vechimii, zice: „Nu vă osteniţi ca să grămădiţi comori pentru copiii voştri; aceasta nu foloseşte nici lor, nici patriei.

Ce este mai bun pentru tineri, este numai o stare care să îndestuleze trebuinţele lor, fără lux şi fără mult prisos. Gândiţi-vă, dar, a lăsa copiilor nu mult aur, ci multă cinste şi virtute“.

Iar tinerilor le spune: „Dacă voiţi să fiţi fericiţi rugaţi pe Dumnezeu să nu îngăduie să vă vie tot ce vă doresc părinţii; căci ar dori să grămădească pe capul vostru bogăţii, onoruri, stăpâniri. Dar toate acestea nu sunt bune. Unicul bun este sănătatea, munca, înţelepciunea, virtutea. Să căpătaţi fericirea prin voi înşivă“.

Vestitul vorbitor Ciceron mustră aspru pe un oare care Veres, fiindcă a suferit, când era pretor în Sicilia, ca fiul său să fie martor al vieţii sale dezordonate.

„Ce? Cunoscându-ţi, ascunde năravurile, ai dus cu tine, în Sicilia pe un fiu, care numai era copil? Aceasta ai făcut cu gândul, ca obişnuinţa şi învăţătura pildei tale să-ţi facă dintr'însul moştenitorul viţiilor tale; căci, chiar de ar fi fost născut cu un suflet de Caton (înţeleptul), ar putea să facă un tânăr, care n'a văzut niciodată la masa tatălui său nici cumpătare, nici ruşine?

Vreme de trei ani, la vârsta când patimile se aprind repede, a fost de faţă în toate zilele la ospăţul de lăcomie, într'o adunare de femei fără pudoare şi de bărbaţi la fel. Iar gura părintească niciodată n'a scos o vorbă, care să dea fiului său o învăţătură de bună purtare şi de înfrânare.

Iată rele făcute nu numai fiului tău, dar încă şi Patriei, pentrucă ai născut copii nu numai pentru tine, ci şi pentru Patrie. Te-ai îndatorat să-i creşti după obiceiurile strămoşilor noştri după disciplina Romană, iar nu după ale tale neorânduieli şi urâte purtări. Dintr'un tată afemeiat, fără moralitate şi bunătate, ar fi ieşit, poate, un fiu curajos şi om cinstit : dar tu te-ai asigurat a reînnoi viaţa ta între noi, lăsându-ne un alt Veres“.

Intr'adevăr, şi Patria şi neamul trebue să mulţumească cuiva când i-a dat un cetăţean, dacă dintr'însul face un om folositor Statului, un bun cultivator de pământ, sau un om învăţat, sau un ostaş vrednic, etc.

Toate însă atârnă de la educaţia, pe care o dau părinţii.

Principiul sfânt, să se conducă părinţii este : „Invaţă copilul pe calea cea bună, că după ce va îmbatrâni, nu se va depărta de ea“ (Prov. 22, 6).

Econ. G. I. Gibescu

RUBRICA MEDICALĂ

Înţepăturile şi muşcăturile

Înţepăturile pot fi făcute cu ajutorul unui corp tare: cui, fiare, lemne, oase etc, sau de către insecte. Cele dintâi intră în rândul plăgilor iar cele din urmă le vom trata ca atare. Se ştie că înţepăturile ţânţarului Anafeles dă frigurile, ale muştelor dă diferite boli, etc.

Muşcăturile pot da plăgi care de multe ori au urmări grave cum este muşcătura câinelui turbat, muşcătura calului poate să ne dea tetanosul care după cum se ştie microbul trăeşte în bălegar etc.

Toate aceste după cum se vede îşi au rolul lor hotărâtor, în a distruge organismul omului când se lasă în voia soartei.

Când o înţepătură se produce pe locul unde s'a făcut o umflătură este bine să se ungă locul cu apă sarată sau cu apă în care s'a pus câteva picături de amoniac. Muşcăturile să se desinfecteze şi dacă-i cazul cum este la câinele turbat să se facă tratamentul antirabic, iar când este urmă suspectă de tetanos tratamentul antitetanic.

Dr. I. DUMITRESCU

Destinul moţesc

Cu cercuri şi ciubare'n spate
Gonit de vitrega ursită,
Pentr'un sărman dărab de pită
Colindă zilnic zeci de sate.

Şi de-l apucă noaptea'n tină,
Ori într'o crâşmă pe vreo laiţă,
Îşi face din suman şi traiţă
Un aspru pat pentru hodină.

În munţii lui de piatră şi var,
Căsuţa-i lihnită de foame
Aşteaptă făină şi poame,
S'aducă trudítul ciubar.

Şi'n timp ce barz'i'n lire-i cântă
Trecutu-i viteaz, asprului Moţ,
Doar murgu-i este prieten şi soţ,
Împărtăşindu-l soarta sfântă.

George Haneş

Prietenie

Ne având bani, s'a suit deasupra unui vagon şi'n drum, a fost omorât (ziarele).

Era în fir suspinul vremii,
Şi firul mirosea a sânge.
Din gândurile vieţii zăbrelite
S'a împletit ogorul care plânge.

L-ai auzit din depărtări
Şi ca un sol
Din veacuri ruginite,
Ai părăsit oraşul cu lacrimile'n stol.

N'aveai argint să mângâi cărăruia
Şi te-ai urcat povară de omidă...

Un gând pismaș ți-a supt din doruri
Și te-a lipsit de prieteni și obidă
Ne cheamă glia mohorâtă
Și de te-ai dus în lumea ei,
E farmecul durerii isvorâtă
Din ruga gliei pentru prietenia ta
și a ei.

Victor Diaconescu Arjoci

Pace în mijlocul războiului

Sufletul omenesc și mai ales cel creștin, dorește mai presus de toate, starea de liniște, de pace.

Cu toate acestea, creștinul adevărat, împodobit cu înțelepciunea Duhului, știe că este o pace pierzătoare de suflet și dimpotrivă există un război mântuitor de suflete. Despre acesta Mântuitorul zice „Nu am venit să aduc pace pre pământ ci sabie" (Matei X. 34) Există o pace în care sufletele pier înecându-se în griji și plăceri, este o pace mormânt a credinții și vieții duhovnicești.

Aceasta este vrednică de dispreț iar Mântuitorul o osândește.

Pacea Lui nu este așa cum își închipuiesc unii rău înțelegători ai învățăturii și spiritului creștin, o căutare cu orice preț a liniștei și neturburării, o slăbiciune și o închinare în fața obuzului, violenței și nelegiuirii pentru a o osândi.

Dimpotrivă viața creștină este energie și putere de sus, viața creștină este luptă.

Luptă pentru înfrângerea dușmanului din lăuntrul inimii: cugetarea vicleană, pofta urâtă, mânia, răutatea etc.

Luptă pentru înfrângerea dușmanului din afară — pentru a-ți păstra cinstea întreagă, credința neștirbită, a sluji lui Dumnezeu și a te împotrivi dușmanilor Săi — armatele Antihristului roșu!

In acest fel înțeles, războiul este starea firească a creștinului. „Lupta cea bună m'am luptat" (2 Timotei 4. 7.) scrie sf. ap. Pavel ca o rezumare a activității întregei

lui vieți.

In luptă este mântuirea pentru creștin! A se cruța, înceta această luptă, înseamnă a fi pierdut, a cădea prizonier puterilor răului. Deaceia zice Mântuitorul „Cel ce va voi să-și scape viața sa, o va pierde, iar cel ce-și va pierde viața pentru Mine și evanghelie, o va dobândi pre ea (Matei X. 39).

Dar dacă scăparea pentru creștin este numai în războiu, foarte vrednic de observat este faptul, că tocmai în acest războiu se descopere inimii celui ce-l duce, o pace cu totul desăvârșită și dulce — o pace în mijlocul războiului!

Este liniștea cugetului pentru datoria îndeplinită față de Dumnezeu și față de patrie, un simțământ de mulțumire negrăită ce purcede de aici și lipsa oricărei temeri de răspundere — simțământ ce stăruie chiar și în vâltoarea cea mai aprigă a luptei pentru credința noastră sfântă și a tuturor oboselelor și suferințelor ce sunt legate de ea.

Mai mult chiar, această pace și mulțumire străbate transfigurată în veșnicie însoțind pe luptătorul pentru cruce căzut credincios la postul său.

Pace în mijlocul luptei — pace în mijlocul morții, fiindcă este o pace de o esență cu totul înaltă — este pacea de sus, pacea Mântuitorului, pe care El a dat-o tuturor bravilor săi luptători, încurajându-i prin cuvintele „Pacea Mea dau vouă, pacea mea lăs vouă, nu precum o dă lumea o dau vouă, să nu se turbure inima voastră nici să se înfricoșeze“ (Ioan XV. 27).

Nu pacea lumii ci pacea lui Hristos! Pe această pace trebuie s'o căutăm noi creștinii pururea și mai ales în zilele acestea — pace în mijlocul luptei, căci e singura pace care există.

Pacea fără luptă, este o capitulare lașă înaintea lumii păgâne, este viețuirea potrivit veacului deacum celui pieritor și nu după Hristos, cum zice sf. ap. Pavel; este mergerea pe calea cea largă a acestei lumi, care duce la pieire și ocolirea căii celei grele, strimte, care duce la mântuire.

In această privință un mare avantaj nouă românilor creștini de astăzi: eșirea din amorțirea sufletească și preocupării deșarte și putința de a lua parte la un războiu

sfânt, război bine plăcut lui Dumnezeu şi Domnului Hristos — de eliberarea creştinităţii de răsărit din robia lui satan şi a slugilor lui bolşevice, de desrobire a fraţilor noştrii de sânge basarabeni şi bucovineni aflaţi în cea mai cumplită şi neagră dintre robii.

A lupta cu arme în mâini pe front sau cu sufletul avântat, cu puterea credinţei în Dumnezeu şi'n viitorul neamului cu arma spirituală a rugăciunii osârduitoare şi a orcărei fapte patriotice acasă, fiecare în locul unde se află, înseamnă a contribui la întinderea împărăţiei lui Dumnezeu şi la pururea dăinuire a neamului românesc. înseamnă a slăvi pe Dumnezeu şi a fi vrednici de strămoşii noştri binecinstitori de Dumnezeu, jertfitori pe sine şi aprigi în războaele pentru apărare şi păstrarea Sfintei Cruci şi a legii strămoşeşti.

Preot Petru Popescu
Biserica Sf. Treime-Tei

Aproape de Domnul

Aproape de Domnul, aproape aş vrea,
Intreaga viaţă, să fiu ne'ncetat,
Aproape de Acela, ce poate să scape,
O lume întreagă, de negrul păcat,

Aproape de Domnul, aproape de El,
Să razăm trudituI meu cap de durere
Că nu mai atuncea din gând şi din suflet
Păcat şi întuneric se spulberă, piere.

Aproape de Domnul, şi cât mai aproape,
Copiii Tăi Doamne, cu toţii am dori
Departe de lume, departe de ranguri,
Şi-aproape de Tine, fericiţi vom fi.

Aproape de Domnul, aproape, aproape,
Suflarea Lui sfântă să simt azi cu drag,
Să simt a Lui rană şi crucea şi spinii
Să fie dulceaţă a unui pribeag.

I. Miron
creştin din Orhei-Basarabia